

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce

KONSTRUKCE A FIKCE.

SOUBOR FOTOGRAFIÍ NA POMEZÍ REALITY A FIKCE

Jana Kyllarová

Plzeň 2020

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Katedra výtvarného umění

Studijní program Výtvarná umění

Studijní obor Multimediální design

Specializace Užitá fotografie

Bakalářská práce

KONSTRUKCE A FIKCE

SOUBOR FOTOGRAFIÍ NA POMEZÍ REALITY A FIKCE

Jana Kyllerová

Vedoucí práce: prof. Mgr. Štěpán Grygar
Katedra výtvarného umění
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2020

Prohlašuji, že jsem umělecké dílo vypracoval(a) samostatně a nejedná se o plagiát.

Plzeň červen 2020

.....
podpis autora

Mé poděkování patří Prof. Mgr. Štěpánu Grygarovi za věcné rady a vstřícnost při konzultacích.

Také děkuji svému kamarádovi Michalovi za jeho trpělivost a podporu.

OBSAH

1. MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE.....	6
2. TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY.....	7
3. CÍL PRÁCE	8
4. PROCES PŘÍPRAVY	9
5. PROCES TVORBY	10
6. TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA.....	12
7. POPIS DÍLA	13
8. PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR	15
9. SILNÉ STRÁNKY.....	16
10. SLABÉ STRÁNKY.....	17
11. SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ.....	18
a) Knižní a periodická literatura	
b) Internetové zdroje	
12. RESUMÉ.....	19
13. SEZNAM PŘÍLOH.....	20

1. MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE

Touha po fotografování se ve mě objevila již v brzkém věku. Na základní škole jsem si často půjčovala bratrův tehdy kompaktní fotoaparát a fotila s ním vše co mě zaujalo. Ze začátku jsem často experimentovala se zátiším, doma jsem si vytvořila vlastní ateliér, kde jsem si hrála s nasvícením různých předmětů pomocí stolní lampy. Ačkoliv to z počátku nebyly nijak technicky dokonalé fotografie, radost z focení mě tehdy neopustila.

Když se blížilo velké rozhodnutí, kam na střední školu, byla jsem přesvědčená, že fotografie je to co chci studovat. Moje rozhodnutí se nejdříve nesetkalo s pochopením, ale já byla velmi přesvědčená, že se fotografii chci věnovat více a prozkoumávat její možnosti. A tak jsem podala přihlášku na střední uměleckou školu.

Na střední škole mě toho hodně naučili, dozvěděla jsem se o technické stránce fotografie a seznámila se s analogovou fotografií, která mě však nikdy příliš nezaujala. Více mě zajímala digitální fotografie, která se mi líbila hlavně v možnostech postprodukce. Tuto její stránku jsem hodně prozkoumávala hlavně na začátku střední školy.

Nejčastějším tématem pro mě byly portréty, hrála jsem si u nich hodně s nasvícením, kontrastními barvami a pozadím. Snažila jsem se o hodně dramatický efekt fotek, aby divák skoro až nevěděl, zda to takto bylo vyfoceno nebo zda je to digitální úprava. Tehdy jsem hodně využívala možnosti postprodukce fotek v Adobe Photoshopu, digitální úprava mi nebyla cizí a dokázala jsem si ve fotografiích vyhrát do nejmenších detailů. Při maturitním ročníku mi však tento styl začal připadat kýčovitý a měla jsem nutkání se zase posunout dále.

V tomto období mě začala zajímat grafika, snažila jsem se jí zakomponovat více do své tvorby, ale nikdy jsem s výsledkem nebyla spokojená, nevěděla jsem, jak grafiku ve fotografii správně uchopit.

Stále více jsem tíhla ke grafice, více než přidávání grafiky do již vzniklé fotografie, jsem se začala inspirovat prvky grafiky jako takovými. Více jsem si začala všímat tvarů, objektů a jak fungují s různým osvětlením. To byl pro mě zlomový bod mé tvorby, kdy jsem upustila od focení lidí a barevné fotografie. Neviděla jsem v tom už jednoduše takové nadšení jako předtím. Více mě teď zajímaly objekty, jak vypadají po jiném světle, jak působí v jiném prostředí nebo jak si s nimi můžu hrát ve fotce. Při tvoření tímto stylem jsem se cítila ve svém živlu, a proto část tohoto stylu stále zůstává i v mé současné tvorbě.

Při nástupu na Fakultu umění a designu Ladislava Sutnara mě první ročník velmi posunul. Úplně jsem se odpoutala od svého počátečního stylu a prohloubila ten současný o abstrakci. Můj styl se od té doby příliš nezměnil.

2. TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY

Při výběru tématu mojí bakalářské práce jsem příliš neváhala. I přesto, že ostatní témata byla neméně zajímavá, něco mě táhlo právě ke konstrukci a fikci. Cítila jsem, že mám k němu nejbližší. Líbilo se mi na něm, jak je záhadné a každý si ho může vyložit jinak. Což vede také k velkému množství možností, jak toho téma zpracovat.

Při výběru jsem zprvu nevěděla, jakým směrem bych chtěla práci ubírat, věděla jsem zhruba jakým stylem bych chtěla téma zpracovat, nebyla jsem si však vůbec jistá, jakou myšlenku dílu dát. Chtěla jsem, aby celý soubor spojovala nějaká myšlenka, určitý prvek, který je pro nás lidi také velmi fiktivní a nevíme co si pod ním představit. Pátrala jsem tedy po něčem, o čem není moc doložených informací a o čem se lidé mohou jen dohadovat.

Po dlouhém přemýšlení mi v hlavě vyskočila myšlenka na život a na smrt. O životě toho víme hodně a stále se dozvídáme víc, ale smrt je pro nás velká neznámá, je to něco čím si jednou každý prožije, ale nikdo vlastně neví co se po ní stane. Právě proto mi toto téma přišlo skvělé na zpracování, bylo velmi tajemné, záhadné a svým způsobem fascinující.

Z počátku jsem byla z výběru nadšená a pustila se do hledání, protože ačkoliv ztvárnění nějakého přechodu mezi životem a smrtí bylo zcela na mě, chtěla jsem přeci jen vycházet z příběhů lidí, kteří zažili klinickou smrt. Nicméně tady přišel zlom v mé práci, která ještě ani pořádně nezačala. Přistihla jsem se totiž, jak na tématu vůbec nepracuji a oddaluji hledání podkladů pro inspiraci. Trvalo mi přijít na to, že problém je v samotném začátku, a to ve výběru zpracování. Smrt mě vždy fascinovala, bohužel čtení všech těchto příběhů a spekulací o ní ve mně vyvolávalo zvláštní znepokojující pocit, který jsem rozhodně nechtěla, aby mě prováděl několik dalších měsíců. A tak jsem nakonec tento nápad zavrhla.

Po tomto nevydařeném pokusu jsem potřebovala čas si téma znovu promyslet, nevěděla jsem, čeho se chytit a jakou novou myšlenku mu dát. Zkoušela jsem různě experimentovat s fotografií, ale nic z těchto pokusů mě příliš nenadchlo.

Nakonec jsem se zaměřila na téma jako takové. Co vlastně pro mě znamená konstrukce a fikce? Pod tímto slovním spojením si vybavím nějakou konstrukci vlastní reality, nějaký svůj fiktivní pohled na věci. Každý totiž vidí nějakou svoji realitu a často je v lidské povaze dívat se na věci pouze z jednoho úhlu pohledu, ať už jde o lidi samotné či věci okolo nich. A touto myšlenkou jsem přišla na to, jak bych chtěla uchopit téma konstrukce a fikce, chtěla bych sdílet svůj pohled na můj okolní svět.

3. CÍL PRÁCE

Cíl práce se během několika měsíců neustále měnil, právě protože jsem téma dlouho dobu nemohla správně uchopit a neustále měnila jeho význam. Bylo proto velmi těžké psát tuto část písemné práce na začátku celého procesu. Až teď o pár měsíců později zjišťuji, že jedna část se vlastně nikdy nezměnila. Již od začátku jsem chtěla, aby práce ukazovala část mě, aby nesla můj pohled nebo myšlenku. To jsem si dala za cíl hlavně proto, abych překonala jakýsi strach ze sdílení svých myšlenek s čímž občas jako uzavřený člověk bojuji.

Ráda bych, aby práce donutila diváka přemýšlet nad světem kolem nás, všítat si toho krásného a nevšedního ve všedních věcech, protože i věc, kterou jste mohli vidět nespočetněkrát předtím, může další den skrývat něco nového krásného. Lidé mají hlavně v dnešní době tendenci se zaměřovat převážně na ty negativní věci, často se můžeme dočíst co hrozného se ve světě stalo, ale málokdy vidíme ty pozitivní zprávy. Tohle negativní myšlení se přenáší skoro na všechno, na svět, práci, vzhled, chování a často lidé negativně přemýšlí i nad sebou. Přijde mi že trendem, dnešní doby je vše nesnášet, a hlavně nesnášet sebe. Ačkoliv tato práce není natolik revoluční, aby toto myšlení změnila, stejně bych byla ráda, aby se divák zamyslel nad svým okolím a viděl v něm něco krásného, tak jako já viděla něco krásného při tvorbě této práci.

Na některých fotkách je zřejmé, co bylo mým záměrem ukázat, v některých je to zase více skryté a nejde na první pohled určit co mě vlastně zaujalo. Možná tam sám divák objeví něco, co já tehdy neobjevila a možná tam neuvidí vůbec nic.

Ve své práci jsem také chtěla vystihnout atmosféru samoty, která mě při fotografování provázela. Chtěla jsem, aby ve snímcích nebyl žádný pohyb či nějaké rušivé elementy, ale aby působily klidně, intimně možná až tajemně.

4. PROCES PŘÍPRAVY

Proces přípravy byl velmi zmatený, stejně tak jako celý můj myšlenkový pochod při vybírání textů, které s ním souvisely. Ale jak už jsem zmiňovala tento koncept nedopadl příliš dobře a já se tak cítila mizerně kvůli ztracenému času. Tehdy jsem po tomto nevydařeném pokusu ztratila chuť do práce, a tak přibyl další ztracený čas. Řekla bych, že v tématu jsem se na nějakou dobu ztratila a trvalo mi dlouho se něčeho chytit, až nakonec přišla inspirace sama.

Můj finální koncept se však nedal tak úplně připravit. Oproti prvnímu konceptu jsem neměla žádnou strukturu, žádný plán ani rozvrženou velikost souboru. Celá práce záležela na tom co mě zrovna nadchne. Nedalo se tudíž naplánovat co zachytím na svých snímcích nebo jak bude vypadat finální výsledek. To mě však celou dobu frustrovalo, neboť jsem věděla, že finální rozhodnutí o souboru bude na poslední chvíli. Jediné rozhodnutí, které jsem mohla v tuhle chvíli promyslet, bylo o vzhledu finální prezentace snímků. Byla jsem si jistá, že rozhodně nechci žádné velké formáty a že knížka bude spíše menšího charakteru. Také jsem si pohrávala s myšlenkou, že bych knížku ručně sešila, což by mi umožnilo větší variaci jejího vzhledu.

5. PROCES TVORBY

Vzhledem k mému častému měnění konceptu jsem potřebovala na chvíli pauzu od této práce, potřebovala jsem si to v hlavě urovnat a promyslet si zadání. A tak jsem fotila pro radost, fotila jsem kolem sebe to, co mě zaujalo a k tomu hledala inspiraci k novému konceptu. Četla jsem spoustu textů hodících se k tématu a v jednom z nich jsem narazila na výraz slova Fotogenie, podle nějž by fotograf měl zapomenout na svou technickou zručnost a nechat fotografii, aby se jednoduše „stala“. Fotografie by měla odhalit něco, čeho bychom si bez ní vůbec nepovšimli – nechat „zázračně“ vyjevit to, co je pouhým okem nepostřehnutelné.“¹ Dále autor vysvětluje význam slova “fotogeničnost”, kdy je objekt krásnější na fotografii než sám o sobě, protože mu fotografie dala nějakou novou kvalitu, kterou jsme předtím neviděli.² Tato věta mě velmi inspirovala, celou dobu jsem se totiž až moc soustředila na smysl této práce a nutila se do něčeho do čeho jsem nechtěla. Myslím si, že je vždycky dobré nad svou prací hodně přemýšlet, já jsem však měla pocit, že jsem nad ní přemýšlela až moc a zamotala se do ní. Po tomto uvědomění mi došlo, že už vlastně jsem v procesu tvorby svojí bakalářské práce. Fotografie, které jsem fotila, protože jsem viděla v objektech něco víc, nějakou skrytou krásu, perfektně zapadají do tohoto tématu. Chtěla jsem přece sdílet nějaké svoje vidění fyzických věcí okolo mě a hledat v nich něco co ostatní nemusejí na první pohled vidět. Při tomto uvědomění jsem začala tyto scény vyhledávat intenzivněji. Začala jsem více prozkoumávat své okolí a z již nafocených fotek jsem postupně začala skládat kompozici a pomalu doplňovala chybějící místa. Snažila jsem se však nenutit do focení, nechtěla jsem vyhledávat stejné prvky, jen aby se mi hodily do souboru, chtěla jsem nafotit pouze věci, které mě něčím zaujaly. Zátíší jsem převážně fotila tak jak byla, občas jsem však něco pozměnila, hrála si s nimi, někdy něco přidala, někdy odebrala a někdy jsem do nich něco schovala.

Při čekání, která věc mě zaujme, jsem dlouze přemýšlela, jak vlastně celý soubor ucelím, můj prvotní nápad byl rozdělit snímky na místa, ve kterých byly pořízeny. To se mi však po seřazení snímků zdálo hodně nucené a spíše se mi soubor začal rozpadat, než že by se ucelil. Začala jsem v několika fotkách nacházet podobné prvky a napadlo mě z nich udělat dvojice, u toho jsem však dlouho nevydržela, protože jsem chtěla, aby fotky vyzněly samy o sobě, nechtěla jsem je proto vůbec spojovat.

Jak už jsem psala později při vývoji práce jsem začala nacházet určité prvky grafiky a abstrakce, které mě nejvíce zaujaly a snažila jsem se najít i v jiných zátíších. Zároveň jsem se ale snažila, aby se prvky příliš neopakovaly a aby pokaždé byly vzaty z nového úhlu pohledu.

Během tvorby této práce jsem si k fotografiím vytvořila intimní vztah, každá fotka je pro mě velmi osobní a chtěla jsem tento pocit promítnout i do její prezentace. Proto jsem dlouho dopředu přemýšlela nad jejím zpracováním. Hned ze začátku jsem věděla, že by mojím pracím prospěl menší formát. Toto menší provedení jsem preferovala hlavně z důvodu, že mi

připomíná doby, kdy lidé fotili ještě kompaktními fotoaparáty na film. Fotky toho původu byly velmi hravé a subjektivní, lidé neřešili, zda je to technicky dokonalá fotka, šlo jim pouze o to, co zachytili. A tak nějak беру i svou práci, jako hravé malé fotky s vlastní duší.

Co se její prezentace týče, představovala jsem si jí v malé knížce, která mi skoro až evokovala deníček, kam člověk zapisuje svoje osobní, intimní věci, svůj pohled na svět a svoje myšlenky. Proto mi k tomu menší formát seděl dokonale, i moje fotografie přece ukazují jakýsi můj intimní pohled na svět okolo mě.

..

1 SKOPAL, Pavel. Fotogenie [online]. Praha: Cinepur, 2006. Dostupné z:

<http://cinepur.cz/article.php?article=937>

2 SKOPAL, Pavel. Fotogenie [online]. Praha: Cinepur, 2006. Dostupné z:

<http://cinepur.cz/article.php?article=937>

6. TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA

Při tvorbě toho tématu jsem se příliš nezabývala technikou, nešlo mi totiž o technicky dokonale vyfocené fotografie, důležitější pro mě bylo zachytit jejich atmosféru a jejich hravost. Z tohoto důvodu jsem nijak nestřídala objektivy či vybavení. Mým společníkem byl jen můj fotoaparát Canon 5D Mark II s pevným Canon EF 50 mm objektivem, který jsem střídala společně s Canon EF 28-135 mm objektivem, pokud bylo potřeba se dostat ke scéně blíže. Dále jsem také skoro vždy používala stativ, který byl často potřeba, kvůli některým špatně osvětleným prostorům.

Vzhledem k tomu, že jsem na focení měla čas i klid, nemusela jsem sahat po kameře mobilního telefonu. I přesto jsou však ne všechny fotografie kvalitní a občas i přes použití stativu je na nich poznat vysoká zrnitost kvůli zvolenému iso. Tomu se ovšem nedalo vždycky předejít z důvodu tvoření některých fotografií v úplné tmě. Dalším faktorem, který ubíral fotkám na kvalitě, byly místa, kam se stativ sám o sobě nevešel, tam přišlo na řadu focení s ruky, které ne vždycky bylo dobrou možností v kombinaci se špatným osvětlením scény. Nicméně jak už jsem zmiňovala, šlo mi spíše o atmosféru než o dokonale vyfocené fotografie.

7. POPIS DÍLA

U mojí práce je velmi důležitý kontext kdy se celá její tvorba odehrávala, celý svět byl kvůli pandemii v karanténě a já společně s ním. Moje oddělení od světa by bylo asi pro některé nepředstavitelné, vlastně bylo ze začátku i pro mě, protože představa, že jste někde přes měsíc zavřený úplně sám bez lidského kontaktu, bez rodiny a přátel, byla i pro mě jako introverta děsivá. Po pár týdnech se však můj názor na celou věc změnil.

Samota mi dovoľovala hodně přemýšlet nad některými věcmi, protože moje myšlení bylo zcela nerušené, nepletly se mi do něj myšlenky na školu nebo práci nebo zda dnes musím něco důležitého vyřídit. Celý svět se najednou zastavil. Najednou jste nikam nemuseli a měli jste celý čas jen pro sebe a své myšlenky. To mě postavilo do takového nechtěného, ale vítaného experimentu. Společně totiž s mým myšlením se měnil i pohled na věci. Věci, co jsem do teď viděla každý den, najednou skrývaly něco nového, něco pro mě krásného. Objevila jsem ve věcech něco, co jsem předtím neviděla nebo si možná v rušném životě ne všimla. Samota mi najednou přestala vadit. Došlo mi totiž, že by se člověk neměl bát trávit čas pouze sám se sebou, naopak mu to může pomoci něco v sobě rozvíjet a zlepšovat, reflektovat sám nad sebou. A tak se můj pohled změnil z jistého zklamání nad tím, že svojí bakalářskou práci budu muset tvořit pouze doma kde vlastně není co fotit, na radost z nacházení nových neobjevených zátiší.

Jedna z věť, která mě inspirovala při této práci byla, že role umělce nespočívá pouze v kopírování okolního světa, umění se totiž skrývá v mysli lidí, respektive v jejich reakce na okolní svět více než ve světě samotném³. Zobrazení se tudíž nemusí podobat skutečnému objektu, hlavní je zachovat jeho esenci⁴. Tato myšlenka se velmi odráží v mojí práci, chci v ní totiž ukázat svou reakci na můj okolní svět v tomto zvláštním období. Co bych však chtěla podotknout je to, že ačkoliv zmiňuji, v jaké době se tvorba mojí práce odehrávala, nechtěla jsem do ní dávat žádné prvky spojené s touto událostí ve světě. Chtěla jsem ukázat pouze to, jak mě samota donutila dívat se na věci okolo mě jinak, ne však zdokumentovat jaký byl život v tomto období. Proto se žádné prvky z doby pandemie v mé práci nezobrazují.

Jak bych tedy v pár slovech popsala svou práci? Nazvala bych jí jakýmsi mým subjektivním pohledem na fyzické věci okolo mě, hledáním krásného až poetického v běžném životě, hledáním svojí pravdy.

Jedna z věcí, kterou jsem neplánovala při tvorbě této práce je, že jsem vytvořila jakési památkové album tohoto bytu, už teď vím, že za pár let pro mě bude mít ještě větší hodnotu, než má teď. Protože je to místo, kde jsem se vyvíjela nejen já ale i moje umělecká tvorba a jednou až se budu dívat zpátky na tuto sérii fotek, budu vzpomínat jaké to bylo žít život jaký jsem kdysi žila.

3 GOMBRICH, Ernst Hans. Umění a Iluze: Studie o psychologii obrazového znázorňování.
Praha: Odeon, 1985, s. 101.

4 GOMBRICH, Ernst Hans. Umění a Iluze: Studie o psychologii obrazového znázorňování.
Praha: Odeon, 1985, s. 127

8. PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR

Přemýšlení nad tím, co by mohla moje práce přinést nového do oboru, bylo velmi těžké. Při jejím tvoření mi totiž myšlenka, jaký by tato práce mohla mít dopad na ostatní, vůbec neproběhla hlavou. Příliš jsem se soustředila na to, jestli moje práce odráží mě samou a zda je to skutečně něco co chci tvořit.

Nakonec jsem došla k závěru, že těžko teď mohu hodnotit přínos mé práce, která ještě neviděla světlo dne. Třeba tato práce někoho donutí se zamyslet nad její smyslem a zkusí něco takového sám a třeba taky vůbec nikoho neovlivní, těžko říci. Budu tedy jen doufat, že tato práce zaujme diváka natolik, aby se nebál na chvíli zastavit a jen reflektovat sám nad sebou a světem, nepřemýšlet co vlastně fotí a zdali je fotografie technicky dokonalá. Myslím si totiž, že často člověk při fotografování má tendenci až moc přemýšlet nad fotografií a je na něj vystaven určitý tlak, že výsledná fotografie musí být perfektní, protože ne vždy je šance jí přefotit. Je však svým způsobem osvobozující se jen dívat okolo sebe, fotit a nechat se unášet inspirací.

9. SILNÉ STRÁNKY

Tato část písemné práce je pro mě též těžká z toho důvodu, že jsem ke svým pracím často velmi kritická a spíše na nich vidím ty špatné věci. Dalo by se říci, že moje hodnocení práce konstantně klesá podle toho, jak dlouho nad ní přemýšlím a dívám se na ní. Těžko objektivně hodnotit práci, nad kterou jste trávili velké množství času, vytvořili si k ní určitý vztah, znáte všechny její chyby, které jste ale zároveň přijali jako součást práce, protože je to něco, co jste si nakonec oblíbili. Tato práce navíc byla velmi těžká ukončit, mohla bych na ní pracovat neustále a přidávat nové a nové věci a stejně se cítit, že jí můžu posunout dál.

Zároveň je také velmi těžké hodnotit práci jako takovou, vzhledem k situaci s pandemií, která měla velký dopad na to, že při psaní tohoto úseku jsem ještě neměla tištěnou verzi bakalářské práce v ruce. Myslím si totiž, že její silná stránka bude právě v celkové prezentaci.

Pokud bych však měla říct v čem je tato práce moje oblíbená, bude to tím, jak zachytila esenci tohoto bytu. Velmi ráda si prohlížím finální verzi, ale i fotografie, které jsem nakonec nepoužila.

10. SLABÉ STRÁNKY

S čím nejsem úplně spokojená je počet snímků. Původně jsem chtěla trochu rozsáhlejší soubor, který by zachycoval každý prostor, bohužel některé prostory mě vůbec neoslovily nebo v nich byli špatné podmínky pro focení. Nechtěla jsem celkový počet rozšiřovat na úkor kvality fotek, vybrala jsem tedy pouze ty, které mi byly nejbližší.

Dále si úplně nejsem jistá mojí volbou, co se týče černobílé fotografie pro můj soubor, původní myšlenka byla je nechat barevné, ale při prvním poskládání souboru dohromady se barvy často rušili a občas se vytratil původní záměr fotek jako takových. Což mě trochu mrzí vzhledem k tomu, že jsem si s barvami fotografií chtěla hodně hrát a kombinovat je. K tomu, aby však výslední soubor byl ucelený, bych se musela uchýlit k postprodukcí barev a to se mi k souboru moc nehodilo.

Další slabou stránkou by mohla být grafika knížky, ve které budou fotky publikované. Někteří by mohli podotknout, že je velmi jednoduchá, mě však tento typ grafiky k tématu seděl, bála jsem se, že pokud bych použila něco složitější mohlo by se to rušit společně s fotografiemi.

Co by mohlo některým vadit je určitě fakt, že i přes neustále zmiňování, jak karanténa byla důležitá pro tento soubor, není ve fotografiích jakkoliv znázorněná.

11. SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

a) Knižní a periodická literatura

1. AUMONT, Jacques. *Obraz*. Praha: NAMU, 2005. ISBN 978-80-7331-165-0.
2. JOST, Francois. *Realita/Fikce říše klamu*. Praha: NAMU, 2006. ISBN 80-7331-056-2.
3. BERGER, John. *Způsoby vidění*. Praha: Labyrint, 2016. ISBN 978-80-87260-78-4.
4. GOMBRICH, Ernst, Hans. *Umění a iluze: Studie o psychologii obrazového znázornění*. Praha: Odeon, 1985. ISBN 01-525-85.
5. DUFEK, Antonín. *Jaromír Funke: Mezi konstrukcí a emocí*. Praha: KANT, 2013. ISBN: 978-80-743-106-6.

b) Internetové zdroje

1. SKOPAL, Pavel. *Fotogenie* [online]. Praha: Cinepur, 2006. Dostupné z: <http://cinepur.cz/article.php?article=937>

12. RESUMÉ

My bachelor's thesis focuses on the topic of Construction and fiction, where I explore the boundaries and the contrast between these two. The inspiration for this set of photos is that the artist should react to the world around him in his work and not just copy it mindlessly. If the essence of the object is preserved, it does not necessarily need to resemble reality. What is important is what idea is assigned to the object by the artist or if he shows his view. Everyone sees their own reality and it is often in human nature to view the world only from their own point of view, be it people themselves or the environment surrounding them. In this work, I would like to share my own subjective view on the objects around me.

This thesis was created during the pandemic, where the separation from the outside world allowed me to reflect on the world, but myself as well. My thoughts were completely undisturbed and I began to pay more attention to the environment around me. Even though I have been seeing the objects around me almost every day, I began to see something new and beautiful within them, which I failed to notice before during the routine rush of my life.

I began to seek interesting elements in the objects around me and simply let the photos to happen, to let them reveal something beautiful or poetic which could not be seen otherwise.

It is quite apparent on some of the photos what my intention was during the creative process, but in some others it is more difficult to truly identify what was it that truly sparked my inspiration. Maybe even the spectator will discover something new that I could not see myself, or maybe he won't discover a thing.

During the creation of this thesis, I made a very intimate and personal attachment to each and every one of the photos I made, and I wanted to project these feelings to their presentation as well, which is why I chose a book of a smaller format. I didn't want this book to come across as overly formal, but instead, I wanted it to resemble a diary or an album where people also often put their own personal and intimate photos.

13. SEZNAM PŘÍLOH

Příloha 1

Inspirační zdroj: Jaroslav Rössler, Skylight

Příloha 2

Inspirační zdroj: Jaroslav Rössler, Bez názvu

Příloha 3

Inspirační zdroj: Jaromír Funke, Bez názvu

Příloha 4

Inspirační zdroj: Paul Strand, Porch Shadows

Příloha 5

Inspirační zdroj: Miroslav Machotka, Bez názvu

Příloha 6

Inspirační zdroj: Miroslav Machotka, Bez názvu

Příloha 7

Inspirační zdroj: Miroslav Machotka, Bez názvu

Příloha 8

Nepoužitá fotografie

Příloha 9

Nepoužitá fotografie

Příloha 10

Nepoužitá fotografie

Příloha 1

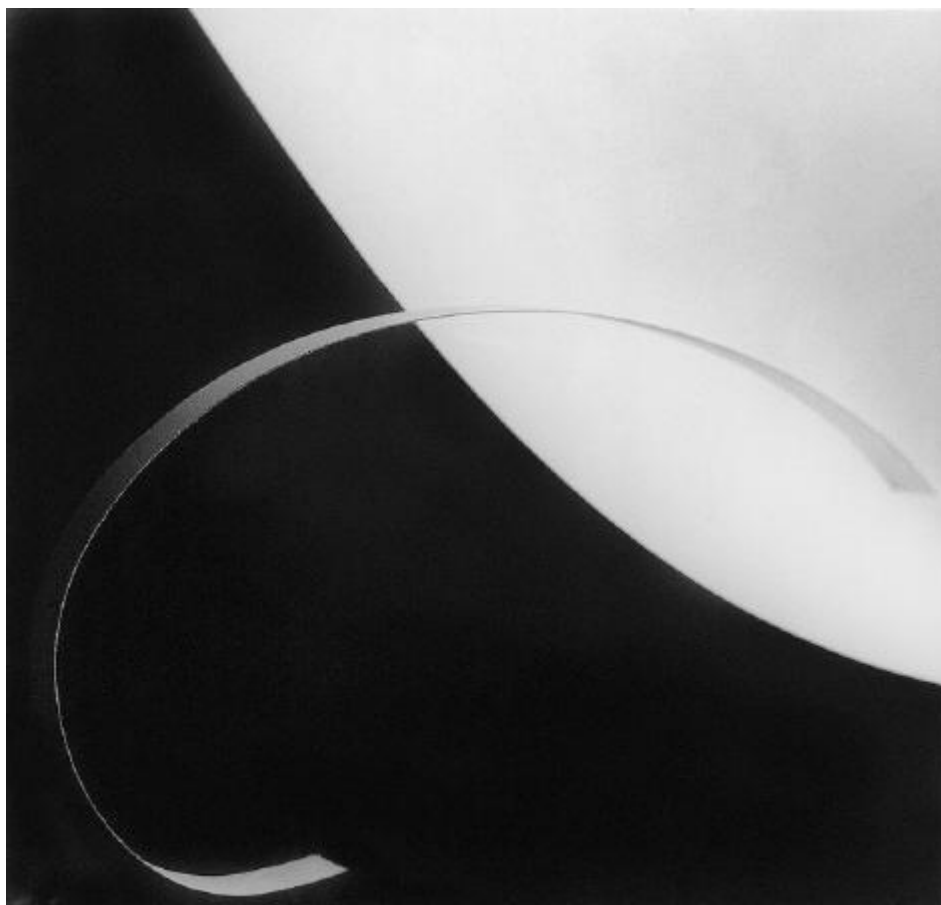
Inspirační zdroj - Rössler, Jaroslav, Skylight

Dostupné z <https://www.galerieart.cz/vystavy/galerie/jaroslav-roessler-nostalgie-avantgardy-nostalgie-of-the-avantgarde-1923-1924/628/?kategorie=2280>

Příloha 2

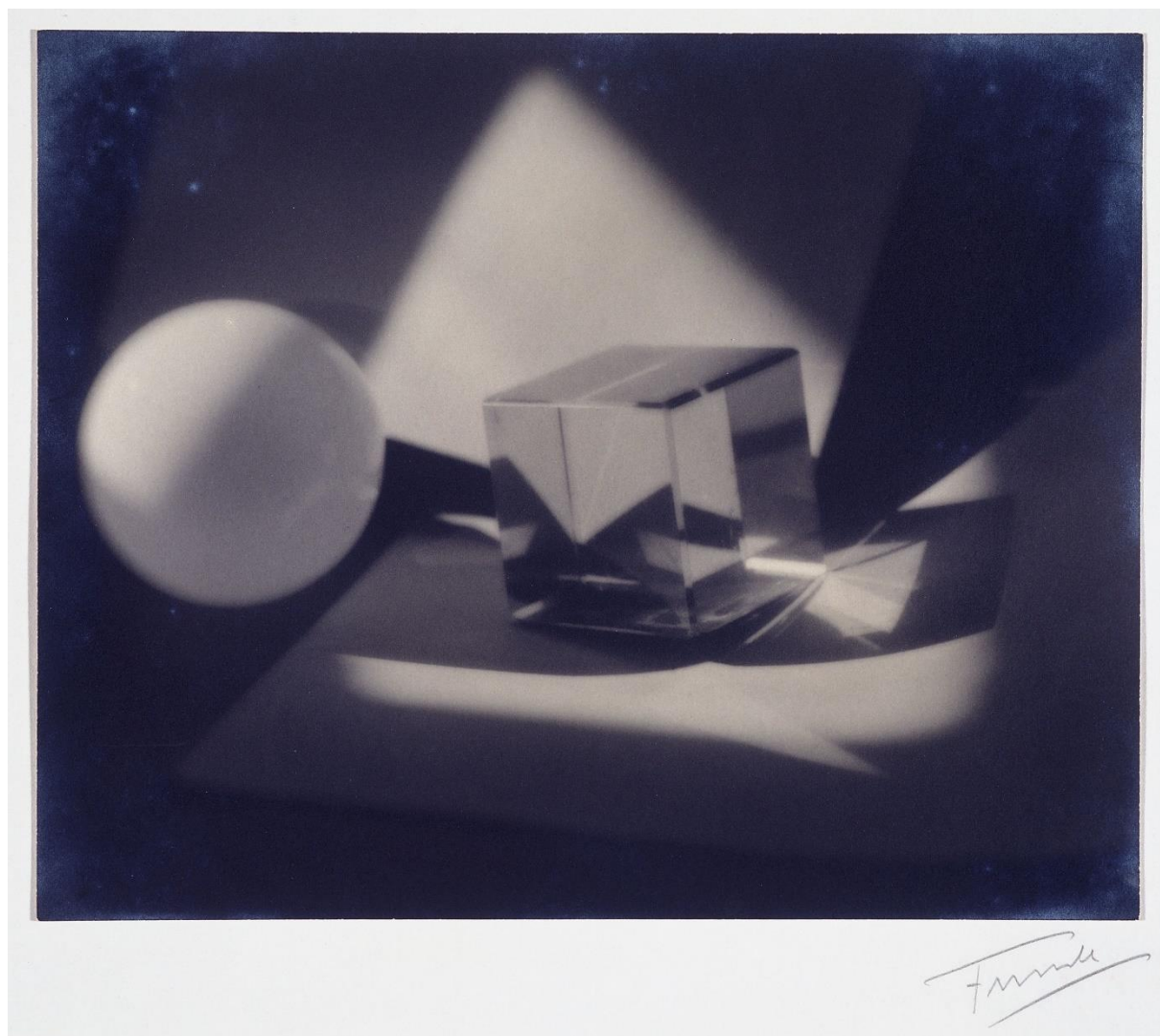
Inspirační zdroj - Rössler, Jaroslav, Bez názvu

Dostupné z <https://www.galerieart.cz/vystavy/galerie/jaroslav-roessler-nostalgie-avantgardy-nostalgie-of-the-avantgarde-1923-1924/628/?kategorie=2280>

Příloha 3

Inspirační zdroj: Jaromír Funke, Bez názvu

Dostupné z: <https://artalk.cz/2013/10/25/tz-jaromir-funke-2/>

Příloha 4

Inspirační zdroj: Paul Strand, Porch Shadows

Dostupné z: <https://chart-gallery.com/exhibitions/12/works/artworks-227-paul-strand-18901976-photograph-1917/>

Příloha 5

Inspirační zdroj: Miroslav Machotka, Bez názvu

Dostupné z: <https://www.studentpoint.cz/2015/02/27/detaily-vsednosti-v-leica-gallery/>

Příloha 6

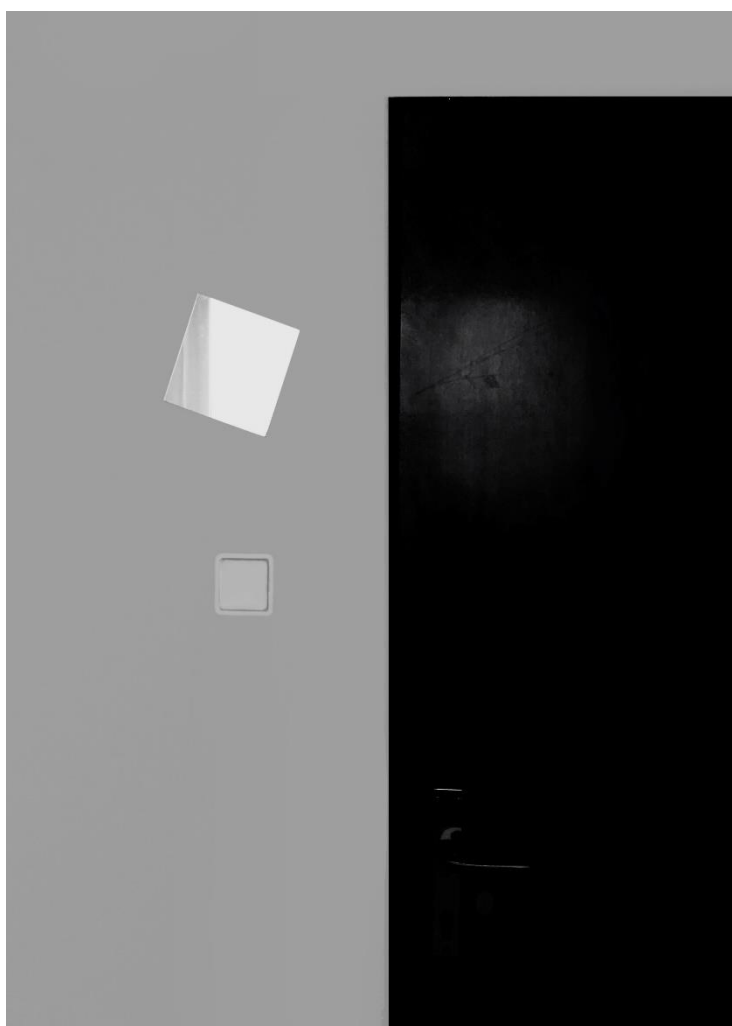
Inspirační zdroj: Miroslav Machotka, Bez názvu

Dostupné z: <https://www.studentpoint.cz/2015/02/27/detaily-vsednosti-v-leica-gallery/>

Příloha 8

Nepoužitá fotografie

Příloha 9

Nepoužitá fotografie

Příloha 10

Nepoužitá fotografie

